

• І СМІХ І ГРІХ

КОНСПІРАЦІЯ

– Привіт, друже!.. Ми, здається, років десять не бачилися. Як живеш?.. О-о!.. Якщо мене пам'ять не зраджує, ти й велосипеда тоді не мав.

– Я й зараз його не маю.
– Велосипеда, може, й не маєш, а на «Мерсі» шикують?
– Змушений...
– Нічого собі... змушений! Хто б мене так змусив, га? Стривай, а чого це тебе супроводжують якісь... «Жигулі»?

– Тсс!.. У «Жигулях» мій шеф. А він – крутий! Як і його фірма.
– Ти на шестисотім «Мерседесі», а твій шеф – на «Жигулях»?

– Нічого не вдієш, маскарад заради – тільки нікому ані слівця! – конспірація.

– Нічого собі конспірація. Ти ким, до речі, працюєш?
– Начальником безпеки свого шефа.

– Тоді чому твій крутий шеф у «Жигулях», а ти – у «Мерседесі»?

– Шеф дуже за свою безпеку турбується: йому по кілька разів на день, не кажучи вже за ніч, увижаються замах на нього. У світі крутих це не так уже й далеко від реальності. Тож шеф мій певний, що конкуренти, аби зжити його зі світу білого, вже найняли на нього кілера. Сідає він у свій розкішний драндулет, а кілер з автомата – ддрр! І – шефу капець! Пишні похорони і так далі... Зрештою, убивства конкурентів на замовлення сьогодні – звичайна реальність. У пресі тільки й пишуть: того фірмача кокнули, того олігарха прикінчили, того банкіра на той світ

відправили... Тому я заgrimовуюся під шефа, сідаю в його «шестисотий», а він слідом у «Жигулях»... Кілер і подумати не подумав, що в якихось там... «Жигулях», що трясуться за розкішним «Мерседесом», знаходиться той, кого він має убити.

– Але ж це, напевне... небезпечно?
– Для шефа – так. Учора я одну престижну іномарку до бордюра нелюбо притис. Ну й було!.. Як повискакували круті з іномарки, мене за свого сприйняли в «Мерсі». Себто за крутого, то сигнали злість на шефові – витягли його із «Жигулів» і добряче йому пику набили!..

– І шеф...
– Задоволений.

– Тим, що йому пику набили?
– Тим, що наша конспірація на сто відсотків удалася і його сприйняли за якогось лоха... Але треба, каже він, і далі конспірацію вдосконалювати... Звідтоді я ходжу в його костюмі від Кардена, а він – у моєму вітчизняному. Ще й капронового бриля для маскування надає. Вилитий лох. Вимагає од мене ще глибшої конспірації... Ти, каже мені, будеш отримувати мою зарплату, а я – твою. А тому сидітимеш у моєму кабінеті в офісі, ніби ти і є шеф, а я – в твоїй сторожці... Правда, ще боїться, що вдома його можуть викрити... Ну, ляже він спати зі своєю жінкою, а кілер з автомата – ддрр! Так ми й тут поміялися: я живу в його розкішній триповерховій дачі з сауною і басейном, а він – у хатці для обслуги.

– А жінка?..
– Так я ще неодружений!..

Описки-самописки

Амбалаторія.

Аристокрад.

Ракомедація.

Григорій СТОРОЖ.

Вінницька обл.

Мал. Олександра МОНАСТІРСЬКОГО.

- Давай вип'ємо, адже ми тепер обоє в законі: я злодій, ти - олігарх!

Народні усмішки

Василиса Премудра вийшла заміж за Івана Дурника і тепер має подвійне прізвище.

Один приятель розповідає іншому:
– Поїхав я вчора в магазин на велосипеді, купив пляшку горілки, поклав її у кошик. А потім подумав: якщо раптом впаду з велосипеда, то пляшка може розбитися.

– І що було далі?

– Вирішив випити там же, біля магазину. І знаєш – правильно зробив. Бо поки доїхав додому, сім разів падав...

– Та пішов ти...!

– Сам ти йди...!

– Гаразд. Там зустрінемося і досперечаємось...

Караоке

Дожилися ми до скрути – дулі з маком вже не скрутим.
Хоч скрутити і вміємо – маку ж бо не сіємо!

ФРАЗИ

Голі завжди готові захищати честь будь-якого мундира.
Ідеї безсмертні до тих пір, поки не втілені у дійсність.
Пісня протесту часто буває лебединою.
Більше за всіх беруть від життя роки.

• БУВАЛЬЩИНА

За здоров'я

ІСТОРІЯ, про яку я розповідаю, трапилася на рибалці, десь під Осокорками поблизу Києва, на одному з дніпрових рукавів. На рибалку пішли Максим Рильський, Остап Вишня, Андрій Малишко.

Максим Тадейович ловив не на вудку, а спінінгом, нещодавно подарованим йому кимось із друзів до дня народження. Спінінг був добрячий, справжній англійський і коштував, напевне, чималі гроші. Раптом той спінінг вирвало з його рук і потягло в річку. Очевидно, блешню захопила чимала щука. Максим Рильський забідкався. Жалко було спінінга.

Мимо проходив дідок з сивою й довгою бородою.

– А шкода... Добрячий, мати, спінінг, – зашамкотів він. – Не менш сот три дали? І загине... Бо тут же течія! Бистра! Така бистра... Коловерть! Вир! І яма. Торік один рибалка ось так, як ви, згубив вудку, кинувся за нею у воду, і жаба цицьки дала.

– Що ж робити?

– Якби човен.

– Еге! Де тут знайдеш човен! Місце дике... А спінінг же – ну, королівський... Місяців зо два тому один тут теж згубив із заграничною блешнею... Ну, ви знаєте, я його врятував: кинувся у той вир – дістав... Ей, дістав...
– Кинулися? В таку бистру? – здивувався Максим Тадейович.

– А мені вона не страшна. Ми звичні...
– Може б, ви й мені... – несміливо зиркнув на бороданя Максим Тадейович.

– А що, спробую, – сказав дідок і почав роздягатися.

Він перехрестився й плигнув у воду. Пірнув кілька разів, пустив бульки... Поплив до спінінга, який зачепився за корягу.

Довго підбирався до нього, пе-

реборюючи «бистру». Таки домігся свого. Вхопив спінінг у зуби – поплив до берега.

– Получай, товаришу писателю, – сказав, викручуючи біблейську бороду.

– Спасибі вам, дорогий. Ви бачили? – зворушений героїзмом діда, звернувся Максим Тадейович до нас. – Людина кинулася в коловерть, на таку «бистру»! Скільки вам років, діду?

– За сімдесят.

– Я про вас напишу вірш і присвячу його вам!

Старий пошкрібав потилицю:

– Спасибі!.. Але... Може б, ви замість вірша... трояк, так хочеться випити за ваше здоров'я...
Остап Вишня глянув на Малишка.

Той – на нього.

– Візьміть, діду.

– Спасибі вам, – вклонився діду. І пішов.

Якийсь час всі мовчали. Очевидно, вразила несподівана проза такої, здавалося б, романтичної історії.

Павло Михайлович (Остап Вишня) почав уважно приглядатися до того місця на Дніпрі, де «у коловерті» старий рятував спінінг.

Раптом роздягнувся й кинувся у воду.

– Павле Михайловичу! Що ви робите?

Як же всі здивувалися, коли Остап Вишня, припливши на те місце, де був спінінг, несподівано став на ноги. Води йому було... по коліна.

А де ж «бистра»? Прірва! Коловерть?

– У діда на язичі!

– Ошукав вас...

Максим Тадейович пошкріб нігтем за вухом, а потім мило посмінувся:

– Ну, що ж, хай вип'є за моє здоров'я...
Юрій МОКРІЄВ.

(«Спогади про одноперчан»).

Архів «зорянського» гумору – на сайті www.zorya.poltava.ua

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА.

КАЗКА (французько-російська)

БУЛИ у татуса Дюбуа троє синів: старший Жак, середній Жюль і молодший Жан-дурень.

Настав їм час одружитися. Вийшли вони на Елісейські Поля і вистрілили з луків у різні боки.

Жак влучив у депутата Національних зборів, але той був уже одружений.

Жюль вціпив у єпископа, але тому одружитися релігія не дозволяє.

А Жан-дурень влучив у жабу. Хоча насправді не влучив, а промавав. Просто жаба крадькома стрілу підбрала й привласнила. Почала

російською мовою тлумачити Жанові, що вона буцімто царівна, а жабою обернулася для того, аби не стояти у посольстві в черзі за візою.

Жан російської мови не знав і нічого не зрозумів. Тож приготував він із жаби дуже смачну страву за старовинним рецептом і став популярним шеф-кухарем ресторану в Парижі.

Мораль: сидіть, дівки, в рідному болоті й не квакайте. Нічого вам на Елісейських Полях роботи. А дурнів у вас і вдома вистачає.

Запитаннячко

Якщо життя – театр, то чому в нас цирк?

Сонет про доцільність роздільного харчування

Не змішуйте горілку із вином,
Коньяк не запивайте самогравом,
Бо на похмілля світ не здасться раєм,
Як голова наллється чауном.

Не змішуйте розсіл із кисляком,
Ікру червону з чорною не пхайте,
«Салями» з ананасом не вживайте,
А краба – із пташиним молоком.

Позбудетесь чимало болячок,
Не з'ївши із бананом баличок.
Відмовтеся! Яка у тім потреба?
Роздільне харчування і пиття,
Доведено, – продовжують життя...
Тож несумісне змішувать не треба!

Григорій ГАРЧЕНКО.
Дніпропетровська обл.

Навмисно не придумав

«ДОВІДКА видана виконкомом Присеймівської ОТГ громадянину Давиденку Олексію Олексійовичу, 1959 року народження, постійному жителю села Любитово, в тому, що він – не житель села Любитово і в господарській книзі не записаний».

«ДОВІДКА видана Рижіку Василю Петровичу в тому, що він здав у магазин №7 130 кг по 125 гривень за 1 кг (без чотирьох ніг і голови)».

КАЛАМБУРИ (від Флоріана Боднара)

З поінформованих джерел Сорока п'є, не п'є Орел.

Людина винесе все. (Те, що курка несе).

Щойно із душу – Залазив у душу.